

บทนำ

เพลงจังหวะสนุกสนานดังกลบเสียงพูดคุยในบ้านหลังใหญ่ อยาว่าแต่กลุ่มคนที่กำลังปาร์ตี้อยู่ด้านในจะต้องตะโกนพูดคุยกัน เพื่อนบ้านข้างเคียงต่างเอือมระอา กับเสียงและแสงที่ลอดออกมาบรบกวนช่วงเวลาพักผ่อนยามค่ำคืน

ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นใคร ทำงานทำการอะไร รู้เพียงทุกสุดสัปดาห์จะมีรถหรูทั้งรถสปอร์ตและซูเปอร์คาร์มารวมตัวหลายสิบคัน แล้วปาร์ตี้ก็เริ่มขึ้น หนุ่มสาวร่วมครึ่งร้อยจับกลุ่มอยู่ในบ้านและริมสระน้ำ ยิ่งดึกเท่าไร งานปาร์ตี้ก็ยิ่งครึกครื้นมากเท่านั้น

พายัพเป็นคนหนึ่งที่คุ้นเคยกับปาร์ตี้รวมตัวของบรรดาคนดังจากหลายแวดวง ทั้งนักธุรกิจรุ่นใหม่ ดารานักแสดง และบรรดาอินฟลูเอนเซอร์ในโลกออนไลน์ ถึงแม้เขาจะไม่ได้มีชื่อเสียงเช่นคนเหล่านั้น แต่ศักดิ์ศรีในฐานะลูกชายนายตำรวจใหญ่ก็ทำให้เขาพิเศษกว่าการเป็นแค่ นักศึกษา มหาวิทยาลัยทั่วไป

ชายหนุ่มที่นั่งห้อยขาอยู่ตรงขอบสระหยิบบุหรี่ไฟฟ้ามาสูบ พูดคุย

กับคนรุ่นเดียวกันไปพลาจจิบเครื่องดื่มไปพลาจ ทุกคนสนุกกับงานและไม่ได้สังเกตว่าเจ้าบ้านอย่างกรวิทย์หายตัวไป เพราะต่างรู้ว่าทุกคนที่นี่มีอิสระจะทำอะไรก็ได้

“น้ำา พายัพ ไปข้างในกันเถอะ” สาวในบิกินีตัวบนกับกางเกงยีนขาสั้นเอ่ยชวนเสียงออดอ้อนพร้อมกับพยายามหยุดแขนอีกฝ่าย

“จะไปก็ไปคนเดียวสิ”

“ถามจริงเถอะวะ ไม่อยากลองเอาชีวิตรักครั้งเธอ” ชายอีกคนแซว
“ไม่อะ เอาไม่ลง”

สิ้นสุดคำตอบนั้น หญิงสาวก็สะบัดแขนแล้วเดินหนีไป เรียกเสียงหัวเราะครืนจากผู้คนรอบตัว

“ทำเหมือนมึงคลื่นตายห่า”

ใครบางคนสัพยอก ทว่าพายัพไม่ได้ใส่ใจ จวบจนสาวคนเดิมวิ่งกลับมาหน้าตาตื่นพร้อมกับร้องแรกแหกกระเชอ

“ตำรวจ!”

ทุกคนหัวเราะกับความเพี้ยนของเจ้าหล่อน ก่อนที่เสียงล้อเลียนจะเจี๊ยบลงเมื่อแขกข้างในวิ่งแตกตื่นออกมา ตามด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจอาวุธครบมือ

“ปิดเพลง เปิดไฟให้หมด”

พายัพลุกขึ้น ขากางเกงยีนที่พับขึ้นมาเหนือเข้าหล่นลงไปเปียกน้ำที่เจี๊ยบนองขอบสระ ทว่าเขาไม่ได้สนใจ เพราะสองตาแลเลยไปที่ห้องกระจกด้านในที่ถูกตำรวจจุดเปิดผ้ามา คนหนุ่มรุ่นพี่ถูกเจ้าหน้าที่คุมตัวออกมา

“ต้องมีการเข้าใจผิดแน่ๆ ผมจะยอมไปกับพวกคุณ แต่ขอผมติดต่อนายตำรวจที่รู้จักก่อน”

“ใคร ไหนจะมา” ตำรวจชุดจับกุมซัก

“พลตำรวจโทศักดิ์เดช สติรวิรี”

หลังคำพูดนั้น กรวิทย์ก็มองไปที่ชายหนุ่มหน้าตาผิวพรรณดี ผมยาว

ตัดซอยระห่ำทยอยตามสมัยนิยม

นัยน์ตาขบถเบิกโพลง พายัพไม่อยากคิดเลยว่าถ้าเรื่องคินนี่ถึงหุบดา
จะเกิดอะไรขึ้นกับตน...

การบุกทำลายงานปาร์ตีคินดั่งกลายเป็นข่าวใหญ่ชั่วข้ามคืน สื่อมวลชน
มารอทำข่าวที่สถานีตำรวจก่อนที่ผู้ต้องหาจะถูกนำตัวมาเสียอีก

พายัพถูกสื่อจับตามิน้อยกว่าผู้มีชื่อเสียงคนอื่น ๆ แม้เขาจะไม่เกี่ยวข้องกับ
กับคดีอาชญากรรมทางออนไลน์อันนำไปสู่การบุกจับกุมกรวิทย์ หรือตรวจ
พบสารเสพติดเช่นแขกคนอื่น ทว่าชายหนุ่มก็อยู่ในงานปาร์ตีฉาวที่เกิด
อาชญากรรมทางเพศ สื่อมวลชนจึงตั้งคำถามถึงความโปร่งใสของคดี เนื่อง
จากความสนิทสนมระหว่างเจ้าภาพจัดงานกับบุตรชายนายตำรวจระดับ
ผู้บัญชาการภาค

ชายหนุ่มต้องหลบออกจากสถานีตำรวจทางด้านหลัง โดยมีร้อยตำรวจ
เอกประจิมผู้เป็นพี่ชายพาออกไป

“พี่จิมจะทำไม เต็มใจก็ช่วยไปอีกคน” พายัพเอ่ยหลังจากขึ้นรถ

“พอให้พี่มา”

รู้เหตุผลดังนั้น ชายหนุ่มก็ถอนใจ

“พ่อคงกลัวจะเดือดร้อนถึงตัวเองละสิ”

“พ่อห่วงนายจะเดือดร้อนมากกว่า”

“ผมไม่ได้ทำอะไรผิด ยังไงตำรวจก็ต้องปล่อยตัวอยู่ดี”

ประจิมลอบถอนใจกับน้องชายหัวขบถ ไม่เพียงพายัพจะฝ่าเหล่าฝากอ
ไม่ได้เจริญรอยตามบิดาและบรรพบุรุษที่รับราชการตำรวจมาหลายรุ่น
นิสัยใจคอทายาทคนเล็กของสภีร์วิรัยยังออกจะขวางโลกและดีอีร์

“นายรู้จักกับกรวิทย์ได้ยังไง”

“ถามในฐานะพี่หรือตำรวจ”

“ฐานะพี่สิ” ประจิมตอบ ขบขันที่น้องตัวดีตั้งท่าระแวงตน “นายก็รู้

ว่านายไว้ใจพี่ได้”

ชายหนุ่มขยับตัวด้วยท่าทางอึดอัด ก่อนสารภาพ “เขาเป็นรุ่นพี่ที่คณะวิศวกรรมฯ หลังจากพี่กายเรียนจบก็ไปทำธุรกิจส่วนตัว แต่เรื่องที่เขาชอบถ่ายคลิบแบล็กเมิร์ลคู่นอนอันนั้นผมไม่รู้ เวลาปาร์ตีผมก็แค่สนุกกับการหาเพื่อนใหม่”

“นายไปปาร์ตีที่บ้านหลังนั้นก็ครั้ง”

“สองสามครั้งมั้ง”

“ให้เดา ไอ่กรวิทย์นี่คงชวนนายไป...”

ประจิมปรายตามองคนข้างๆ แล้วก็รู้ว่าความจริงนั้นไม่ผิดไปจากที่คาดเดา เมื่อเห็นสีหน้าแววตาประหลาดใจระคนเคลือบแคลงของน้องชาย

“พี่ได้ยินมาว่ามันแอบอ้างว่าเป็นเพื่อนกับลูกนายพลเพื่อข่มขู่เหยื่อที่มันล่อลวงในงานจะได้ไม่กล้าเอาผิดมัน แต่ก็มีผู้เสียหายที่ไปแจ้งความจนนำไปสู่การวางแผนจับกุมนี้แหละ”

“หมายถึงผมหรือ”

“มีใครอีกไหมล่ะ”

พ่ายพักต์핀กรอดพลางผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ซ่อนรอยเจ็บใจในแววตา นอกจากจะถูกคนที่ตนนับเป็นเพื่อนหลอกหาประโยชน์บนมิตรภาพ ชายหนุ่มยังเกลียดที่ต้องยอมรับว่าเขาไม่เคยหลีกพ้นจากเงาของบิดา

รถเอสยูวีสีบรอนซ์เงินแล่นวิโวไปบนถนนยามราตรี สองพี่น้องไม่ได้พูดจากันอีก จนกระทั่งมาถึงบ้านหลังใหญ่แถบชานเมือง

“คืนนี้นอนนี่ก่อน พ่อคงมีอะไรอยากคุยด้วย”

“คุยหรือด่า”

“นายโตแล้วนะยัพ ปีหน้าก็จะจบปริญญาตรีแล้ว นายต้องหัดยอมรับและเรียนรู้ความผิดของตัวเองบ้าง”

พายัพกลอกตาเมื่อหน้าคำสอนของพี่ชาย เขาเปิดประตูลงจากรถ ก่อนจะคิดได้แล้วหันไปบอกผู้เป็นที่ลางรถตามมาด้วย

“ยังไงก็ขอบคุณนะพี่จิม”

ไม่บ่อยนักที่พายัพจะเอ่ยคำนี้กับพี่ชาย แต่เมื่อเขาหันกลับไป ชายหนุ่ม ก็เซไปตามแรงเหวี่ยงของหมัดที่ปะทะใบหน้า

“พ่อ...”

“แกไม่ต้องมาเรียกฉันว่าพ่อ! ฉันไม่มีลูกอย่างแก!”

พลตำรวจโทศักดิ์เดชโกรธจนกายสั่นเทิ้ม เขาลงมาประชุมที่กรุงเทพฯ แต่กลับต้องเจอข่าวใหญ่อันอาจทำลายอนาคตทางการงานของตน ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่นำความเดือดร้อนมาให้ก็คือลูกชายตนเอง

“ชีวิตนี้แกเคยทำอะไรให้ฉันภูมิใจบ้างซะ! เรียนก็ไม่ตั้งใจเรียน สอบเข้าสามพรานก็ไม่ได้ แกยังร้ออ่านคบเพื่อนชั่ว ให้มันแอบอ้างชื่อฉันทำเลวระยำอีก”

“แล้วพ่อจะกลัวอะไร อย่างกับพ่อไม่เคยมีผลประโยชน์กับคนชั่วชั้นล่ะ”

“แกกล้าพูดกับพ่อแกลอย่างนี้หรอ คนอย่างแกมีสิทธิ์อะไรมากำเริบเลียบสานกับฉัน!”

“คำก็อย่างแก สองคำก็อย่างแก คนอย่างผมมันเป็นอย่างไง”

“แกมันกระจอกโง่ หัดดูพี่แกซะบ้าง แกมีอะไรสู้พี่แกได้ซะ นอกจากพาทุกคนย่อยยับฉิบหาย!”

ริมฝีปากที่มีโลหิตซึมซับจะเอ่ยวาจาเผ็ดร้อนออกไปมากกว่านี้ ทว่าประจิมกระตุกแขนชายหนุ่มไว้เสียก่อน

“ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้! ต่อไปฉันจะไม่ส่งเสียแกอีกแม้แต่บาทเดียว ดูซิว่าแกจะเซ็ดหน้าอยู่ข้างนอกได้สักกี่วัน ไป!”

“ได้ ในเมื่อพ่อบอกว่าไม่มีลูกอย่างผม ผมจะจำไว้ว่าพ่อก็ไม่ใช่พ่อผมเหมือนกัน!” พายัพสวนกลับพร้อมกับสะบัดมือพี่ชายออก

“ต่อให้แก้มกราบ ฉันก็จะเตะแกซ้ำ จำไว้ไอ้ขี้ขี้!”

ไม่มีวัน... พ่ายแพ้ประกาศก้องในใจ ต่อให้เขาลี้หนีไม่ตอกหรือ
เดือดร้อนถึงชีวิต เขาก็จะไม่ร้องขอความช่วยเหลือหรือพึ่งพาพ่อบังเกิดเกล้า
ให้พ่อเหยียบย่ำได้อีก

ชายหนุ่มกำหมัด ก้าวเดินไปจนพื้นรั้วสูงใหญ่ ขณะที่แสงของวันใหม่
ระบายนขอบฟ้าไกล

๑

‘วันนี้ ตำรวจให้ประกันตัวนายกรวิทย์ในวงเงินหนึ่งแสนบาท โดยก่อนหน้านี้นักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ถูกตำรวจชุดสืบสวนล่อซื้อจับกุมในงานปาร์ตี้ที่มีบรรดาอินฟลูเอนเซอร์และคนดังมารวมตัวกัน นายกรวิทย์ปฏิเสธข้อหาข่มขืนกระทำชำเราและกักขังหน่วงเหนี่ยวร่างกายผู้อื่น ข้อหาความผิดฐานผลิต มีไว้ซึ่งสื่อลามก เพื่อการค้า เพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน และข้อหาอาชญากรรมทางออนไลน์อีกหลายกระทง’

ข่าวความคืบหน้าล่าสุดของเหตุการณ์หลายปาร์ตี้คนดังสร้างความผิดหวังแก่หญิงสาวที่เกาะติดข่าวนี้อยู่ในรถกระบะซึ่งจอดอยู่ใต้สะพาน เธอปิดประตูเสียงดังเพื่อระบายอารมณ์ เรียกสายตาของเหล่าชายในแจ็กเก็ตสีเทาให้หันมองเป็นตาเดียว

“เบาๆ สิ๊ว๊ว ไอ้वाद เตี๋ยวประตุรตพอกี้หลุดออกมาหรอก จากที่เป็นกั๊ยต้องกลายเป็นผู้ประสบกั๊ยชะเอง”

“ก็มันโมโหนี่พ่อ กว่าจะจับคนอย่างไอ้กายได้ ไม่ทันไรตำรวจก็

ปล่อยตัวมันละ”

“ไ้กายคือใครหรือพี่”

วาดตะวันปรายตามองวัยรุ่นชายที่ถามโดยไม่เงยหน้าจากเกมในโทรศัพท์มือถือ แล้วเดินกลับไปนั่งบนรถพลาถอนใจ

พูดไปคงยาว... เธอรู้จักภัยสังคมอย่างกรวิทย์ครั้งแรกเมื่อหกเดือนก่อน เพราะเพื่อนสนิทคนหนึ่งโทรหาเธอของหมอนั้น อีสิริย์เคยถูกว่าจ้างไปให้ความสุขคนในงานเลี้ยง จนได้รู้จักกับกรวิทย์ ก่อนที่ชายหนุ่มจะมอมเหล้าเพื่อนของเธอ ช่มชืดกระทำชำเราและบันทึกวิดีโอไว้ชมชู้แบล็กเมลล์

ถึงแม้อีสิริย์จะทำงานแอนเตอร์เทนลูกค้า แต่มิได้หมายความว่าใครๆ ก็มีสิทธิ์ย่ำยีร่างกายของเธอโดยไม่ยินยอม หลังจากหนีออกมาได้ หญิงสาวก็เล่าเรื่องทุกอย่างให้เพื่อนฟัง วาดตะวันพาเพื่อนไปตรวจร่างกายและแจ้งความดำเนินคดี

ตอนที่รู้ข่าวว่ากรวิทย์ถูกจับกุม พวกเธอดีใจและโล่งอกที่ได้กำจัดภัยสังคมไปคนหนึ่ง ทว่าบัดนี้วาดตะวันชักไม่มั่นใจในกระบวนการยุติธรรม เธอไพล่ไปถึงกระแสน้ำที่ว่ากรวิทย์รู้จักกับตำรวจใหญ่ สอดคล้องกับที่เขาเคยชมชู้อีสิริย์ว่าเป็นเพื่อนสนิทกับลูกชายนายตำรวจ แล้วให้หัวหน้าเกรงว่าเพื่อนจะไม่ได้รับความเป็นธรรม

หญิงสาวจมอยู่กับความคิดนั้นได้ไม่นาน เสียงวิทยุสื่อสารในรถก็ดังความสนใจไป

“ศูนย์วิทยุประชาชน แจ้งรถก๊วบและอาสาสมัครก๊วบไกล์เคียงห่างดิแอตโมส ตรวจจสอบเหตุ ว.๔๐ สายใต้ไกล์เคียง แจ้งศูนย์วิทยุประชาชน”

“อาสาฯ อรุณสวัสดิ์ ๓๔ ว.๒๕ ที่เกิดเหตุ ตรวจจสอบเวลานี้ เปลี่ยน”

ทันทีที่ตอบรับศูนย์วิทยุ ผู้มีนามเรียกขานว่า ‘อรุณสวัสดิ์’ ก็ตะโกนบอกพ่อและอาสาสมัครก๊วบ ออกไปช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุทางรถเดี่ยวนั้น

เข้าปีที่สี่แล้วที่วาดตะวันทำงานเป็นอาสาสมัครกู้ภัย เธอใช้เวลาว่างจากการศึกษาเล่าเรียนระดับอุดมศึกษาและช่วยแม่ค้าขายมาทำงานช่วยเหลือสังคม ตามรอยพ่อซึ่งเป็นอาสาสมัครกู้ภัยด้วยใจรักมาเกือบยี่สิบปี

บ่อยครั้งที่เธอกับพ่อออกไปรับเคสกลางดึก แล้วกลับถึงบ้านตอนเช้ามืด วาดตะวันได้นอนไม่กี่ชั่วโมงก็ต้องออกไปเรียนแต่เช้า ถึงอย่างนั้นเธอก็มีความสุขกับชีวิตตอนนั้นและทุกอย่างที่ทำ โดยไม่เคยคิดจะเลิกทำเพียงสิ่งหนึ่งสิ่งใด

“แม่บางครั้งจะต้องพลาดบางอย่างก็ตาม...”

“พ่อ แม่ วาดไปก่อนนะ”

หญิงสาวในชุดนักเรียนวิ่งฉิวออกจากบ้าน ผ่านรถเข็นขายหมูบั้งของแม่ที่เพิ่งกลับเข้ามาหลังจากขายหมดแต่วัน

แต่เมื่อเธอตัวดำคร่อมรถจักรยานยนต์ วาดตะวันที่ประสบปัญหาใหม่

“รถน้ำมันหมดนะ พ่อไปตลาดแล้วลืมเติมกลับมา เดชะบุญขี่มาถึงบ้านพอดี”

“พ่อ... แล้ววาดจะไปเรียนยังไง”

“ให้พ่อขับรถกู้ภัยไปส่งเลยใหม่ละ” สำราญแก๊งบอก พร้อมทั้งหัวเราะขันประสาคนอารมณ์ดีสมชื่อ

“น้ำมันมาแล้วจ้าลุง”

คำพูดนั้นดังมาจากวัยรุ่นชายในชุมชนเดียวกัน วาดตะวันเห็นคนคุ้นเคยขี่รถจักรยานยนต์ตรงมา แวตาก็เป็นประกาย

“ข้าวตัง ไปส่งฉันที่มหา'ลัยหน่อย”

“ไม่รอพ่อเติมน้ำมันระะะ แป็บเดียว”

“ไม่ละพ่อ วาดสายแล้ว” เอ่ยจบหญิงสาวก็กระโดดซ้อนท้ายรถข้าวตังทันที “เร็วสิ”

“จ๊ะๆ ไปแล้วจ้า”

เด็กหนุ่มมิดคันเร่งเครื่องเสียงดัง แทบกลบเสียงกำชับไล่หลัง
ของชายวัยกลางคน

“เฮ้ย! ชีรตดีๆ นะเว้ยไอ้ตัง”

วาดตะวันกำที่จับด้านหลังเบาะรถแน่น ขณะรถจักรยานยนต์แล่น
นวดเคียวินฝาการจราจรติดขัด มลพิษทางเสียง คว้นจากท่อไอเสีย และ
ฝุ่นพีเอ็ม ๒.๕ มาถึงที่หมายอย่างปลอดภัย

“เกือบไม่ทัน” หญิงสาวก้าวลงจากรถพร้อมกับถอนใจเฮือกใหญ่

“ไอ้ตังชะอย่าง ไม่ทำให้พี่วาดผิดหวังหรอกจ้ะ”

“ทำพุดดีไป รถมอเตอร์ไซค์อะไรของแกเนี่ย มีแต่เสียง เร่งแทบไม่ไป”

ข้าวตังยืมแห้ง เผยให้เห็นเหล็กจัดฟันแพชั่นสีสดที่เจ้าตัวไล่ตาม
กระแสนิยม

“แต่ยังงี้ก็ขอบใจนะ” วาดตะวันเอ่ยขอบคุณพลางแตะไหล่หนุ่ม
รุ่นน้อง

ไม่ทันเดินเข้าไปในอาคาร รถจักรยานยนต์อีกคันก็มาจอดหน้าคณะ
แทนรถจักรยานยนต์ของข้าวตังที่เพิ่งขี่ออกไป

อิสริย์ลงจากรถจักรยานยนต์รับจ้างพลางถอดหมวกนิรภัย ผมยาว
สยายสีน้ำตาลทองค่อยๆ ทิ้งตัวลงมากลางหลัง เลื้อและกระโปรงนักศึกษา
ขนาดพอดีตัวซบทรวดทรงองค์เอวของผู้สวมใส่ วาดตะวันคลี่ยิ้มโล่งใจที่เจอ
เพื่อน ก่อนเดินเข้าไปในอาคารคณะนิเทศศาสตร์ด้วยกัน

“แกรู้ข้าวไอ้กายหรือยัง เมื่อคืนหนังโทร. หาแก แกไม่รับสาย”

“รู้แล้ว แต่เมื่อคืนหนังติดงาน แล้วเพื่อนก็ชวนไปกินข้าวต่อ เลยลืม
โทร. กลับหาแก”

“โอ๊ย นางอีฟ” วาดตะวันลากเสียงบ่น แล้วเอ่ยถามอย่างห่วงใย “เห็น
ข้าวแล้วแกเป็นไงบ้างอะ”

อิสริย์หยุดเดินพลางถอนใจ...

“ฉันไม่อยากสนใจเรื่องนี้แล้ว”

“ทำงานได้ไง” เพื่อนสนิทหัวงออย่างเป็นเคียดเป็นร้อนแทน “เพราะแกละยนอะฟี ไอ้ชั้วนั้นถึงถูกตำรวจจับ แล้วทำไมจู้ๆ แกละถอดใจถอยกลับตอนนั้นละ หรือเพราะมันได้ประกันตัว”

“ไม่เกี่ยว แล้วก็ไม่ใช่ว่าฉันให้อภัยมันหรือยอมรับเรื่องที่เกิดขึ้นได้หรอกนะ แต่ฉันไม่อยากพูดถึงเรื่องเดิมซ้ำๆ กับสื่อ ตำรวจ หรือแก ฉันไม่คิดว่าการเอาผิดคนคนหนึ่งมันจะวุ่นวายขนาดนี้ ฉันอยากมูฟออน วาดแค่ต้องทำงานหาเงินก็เหนื่อยพอแรง”

วาดตะวันมองเพื่อนเดินจากไปอย่างคาดไม่ถึง เธอหน้าท่วมปาก ไม่รู้จะเอ่ยคำใด และได้แต่แค้นเคืองไปถึงคนที่ย้ายিয়েรติยศศักดิ์ศรีของผู้หญิงตลอดจนกระบวนการยุติธรรมที่ซ้ำเติมเหยื่อยิ่งกว่าเดิม

แม้จะถูกบิดาเฉดหัวออกจากบ้านได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว พายัพก็มีได้ทุกซักร้อนกับชีวิตตนเองนัก เขาพักอยู่ที่คอนโดมิเนียมใกล้มหาวิทยาลัย ยังคงเรียนบ้างเที่ยวบ้างดังเคย ดีเสียอีกที่ไม่ต้องหวังว่าต่อจากนี้พอจะหาเรื่องอะไรมาจับผิดและตำหนิตน

บางคนอาจคิดว่าลูกชายนายตำรวจใหญ่จะมีพ่อให้ทำัย ได้ทำทุกอย่างตามใจ ทว่าพายัพกลับต้องเผชิญแรงกดดันมาทั้งชีวิต ตั้งแต่วันที่เขาเดินได้ พ่อก็ขีดเส้นให้เขาก้าวเดิน มีเพียงเส้นทางเดียวเท่านั้นที่ถูกต้องในความคิดพ่อ นั่นคือเส้นทางผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่พ่อและบรรพบุรุษสั่งสมเกียรติยศและอำนาจบารมีนั่นเอง

พายัพถูกพรากจากแม่และวัยเด็กอันสนุกสนานที่ต่างจังหวัด มาเรียนโรงเรียนประจำที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่ประถมศึกษา ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเด็กซึ่งเคยเป็นศูนย์กลางความรักความสนใจในบ้านที่จะปรับตัวเข้ากับกฎระเบียบในรั้วโรงเรียนได้ ยิ่งเมื่อวันหนึ่งพี่ชายที่โตกว่าห้าปีสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ ได้เห็นพ่อชื่นชมยินดีกับย่างก้าวสำคัญของลูกชายคนโตอย่างออกหน้าออกตา พายัพก็เคือง เขารู้สึกถูกลดความสำคัญ

เด็กชายวัยหัวเลี้ยวหัวต่อรับมือกับความคาดหวังกดดันได้ไม่ดีนัก ไม่เพียงตรงข้ามกับพี่ชาย พายัพมักยืนตรงข้ามคำสั่งของพ่อ เพื่อปกปิดความอ่อนไหว หวาดกลัวลึกๆ ว่าตนจะสู้ไม่ได้ ช้ำร้าย...ครั้นเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงจนคร่าชีวิตแม่ จิตใจเปราะบางของเด็กหนุ่มก็แตกสลาย เขาโยนความผิดทั้งหมดให้พ่อ กล่าวโทษว่าเป็นเพราะท่านกะเกณฑ์ชีวิต เขาถึงต้องอยู่ห่างจากแม่และไม่มีโอกาสใช้เวลาร่วมกับท่านอย่างที่ต้องการ

ความผิดหวังเสียใจทำให้พายัพขวางความรู้สึกเดียวกันกลับไปห่อ บ้าง เขาหนีออกจากสถานที่สอบคัดเลือกเข้าเรียนเตรียมทหาร สร้างความโกรธและผิดหวังแก่พ่อบังเกิดเกล้า ถึงขั้นตบเขาล้มคว่ำและด่าทอด้วยถ้อยคำรุนแรง นับแต่นั้นรอยร้าวของสองพ่อลูกก็ยากจะประสานกลับคืน

แล้วก็มีมาครั้งล่าสุดนี้ที่พ่อประกาศตัดพ่อตัดลูกกับตน...

นั่นละ พ่อคงเกลียดที่เขาไม่เป็นดั่งใจ ไม่ใช่หุ่นยนต์ที่ท่านโปรแกรมได้ เขาก็จะใช้ชีวิตในแบบที่ไม่ถูกต้องในสายตาพ่อ และพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นชีวิตที่ดีเสียด้วย

พายัพक्टरหัสผ่านบนดิจิทัลดอร์ล็อก ตั้งใจจะกลับมาเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ห้องพักแล้วออกไปคุยกับอู๋เคลือบสิริรถ ทว่าเขาก็ต้องแปลกใจเมื่อรหัสถูกปฏิเสธ แต่แล้วกลับมีคนเปิดประตูออกมา

“พวกแกเป็นใคร” ชายหนุ่มเบิกตาโพล่งอย่างตกตะลึง ก่อนจะรับกระเป่าเสื้อผ้าที่ชายฉกรรจ์สองคนโยนมาแทบไม่ทัน

“เจ้าของห้องสั่งให้เรามาเคลียร์ห้อง”

“ฉันนี่แหละเจ้าของห้องนี้” พายัพสวนทันที แล้วปล้นลูกคิดได้

ดวงตาเรียวคมกวาดมองชายผมสั้นเตียนทั้งสองตั้งแต่ศีรษะจดเท้า แม้พวกเขาจะสวมเสื้อโบลีกับกางเกงยีน แต่ผู้ที่เติบโตในครอบครัวตำรวจก็มองออกได้ไม่ยากกว่าพวกเขาเป็นลูกน้องของพ่อตน

พายัพไม่คิดเลยว่าพ่อจะทำถึงเพียงนี้ ท่านจงใจบีบให้เขาจนตรอก แต่อย่าหวังเลยว่าเขาจะยอมสยบและกลืนน้ำลายตัวเองกลับไปให้ท่านซ้ำเติม

“ได้ ถ้านายพวกแกอยากได้ห้องนี้ล่ะ ฉันไปอยู่ที่อื่นก็ได้ ผูกบอกรพ่อด้วยว่ายังไงฉันก็ไม่มีการกลับไป”

ชายหนุ่มหยิบกระเป๋าเสื้อผ้าและกระเป๋าเดินทางทั้งหมดขึ้นมา แต่ไม่ทันชนล้มภาระไปที่รถ แอปพลิเคชันสนทนาที่แจ้งเตือนว่ามีข้อความเข้ามา...จากกรวิทย์

ผู้ปกครองที่กรวิทย์นัดหมายมีชื่อเสียงในหมู่มิตรใหม่ ภายในร้านสองชั้น ตกแต่งสไตล์ฟิวเจอร์ลิสติก ชายหนุ่มในชุดนักศึกษาเดินผ่านนักท่องเที่ยวที่เริ่มแน่นขนัดตั้งแต่หัวค่ำขึ้นบันไดวนไปข้างบน แล้วเขาก็ได้เห็นเพื่อนรุ่นพี่นั่งอยู่ที่โต๊ะริมระเบียง แวดล้อมด้วยคนคุ้นหน้าค่าตานับสิบคน

พายัพตัดสินใจมาที่นั่นคืนนี้ ใช่เพราะเขาเพิ่งเคยต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงกันข้าม...เขาต้องการได้ยินจากปากว่ากรวิทย์ทำเรื่องชั่วช้าสามัญ เช่นนั้นได้อย่างไร แล้วเหตุใดคืนนั้นถึงได้แอบอ้างชื่อพ่อของตน

“ขอเก้าอี้สักตัวสิหน่อย” กรวิทย์บอกบริการที่นำแก้วและเครื่องดื่มมาเพิ่ม

ใครคนหนึ่งสละเก้าอี้ทรงสูงตัวใกล้เจ้าภาพค่าคืนนี้ให้ แล้วย้ายไปยืนเกาะราวระเบียงโยกย้ายร่างกาย พายัพจึงนั่งลง

“นี่กว่านายจะไม่มาซะแล้ว ดีอะไร”

“พี่นี่ด ทำไมผมจะไม่มาล่ะ”

ชายหนุ่มสั่งเครื่องดื่มกับบริการ ก่อนจะวางบุหรีไฟฟ้ากับโทรศัพท์มือถือไว้ข้างมือ

“ได้ยินว่าธุรกิจนายกำลังไปได้ดี ทั้งดาราทั้งอินฟลูฯ สั่งซื้อพอดและน้ำยากับนายหลายคนเลยนี่”

“ก็ได้เรื่อยๆ”

ปฏิเสธไม่ได้ว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้กิจการเขาไปได้สวยก็เพราะไม่เพียงแต่กรวิทย์จะเป็นต้นคิดให้เขานำเข้าบุหรีไฟฟ้ามาจำหน่าย อีกฝ่ายยังเป็น

กระบอกเสียงแนะนำลูกค้ำมาให้ โดยเฉพาะบรรดาคนมีชื่อเสียงในวงสังคมของเจ้าตัว

“ฉันบอกทุกคนเองละว่าซื้อกับนายปลอดภัย ไม่ต้องหวังว่าตำรวจจะค้นร้าน แล้วอาจมีซื้อลูกค้ำหลุดไปถึงนักข่าวเหมือนร้านออนไลน์ร้านอื่น”

พ่ายพิด็จสายตากลับมาจากรอยยิ้มมีเสน่ห์เหลือม กระตกริสีก็ดื่มล้างความขมชื่นในใจ

นอกจากต้องอยู่ใต้ร่มเงาของพ่อมาทั้งชีวิต ชายหนุ่มไม่คิดว่าเขาจะตกเป็นเหยื่อบนมิตรภาพ ให้กรวิทย์ย้อนพูดจาทวงบุญคุณและตักเตือนเอาได้ พ่ายพิเกลียดคำพูดและการกระทำที่พยายามกดและข่มตน รวากับว่าเขาเป็นแค่ไอ้กระจอก ไม่มีวันทำอะไรสำเร็จได้ด้วยตนเองในสายตาของคนพวกนั้น

“แล้วพี่ล่ะ”

“ฉันทำไม่”

“คิดว่าตีสนิทผมแล้วจะปลอดภัย ไม่ต้องกลัวตำรวจจะกล้าเอาผิดไซ้หรือเปล่า”

กรวิทย์ชะงักไปนิด ก่อนจะหัวเราะพรีต

“ฉันเนี่ยนะตีสนิทนาย ได้ยินไหมทุกคน”

สายตาทุกคู่รอบโต๊ะมองมาที่นักศึกษาหนุ่มด้วยแววขบขันแกมสงสัยว่าเขาคิดได้อย่างไร

“นายนั่นแหละที่เข้าหาฉัน หวังจะใช้ฉันเป็นสะพานไปหาคนดัง ฉันมองนายผิดไป นายมันทิ้งเพื่อนทิ้งฝูง เห็นแก่ตัว คบไปก็ไร้ประโยชน์”

“แน่ใจ? แล้วที่พี่เอาชื่อผมกับพ่อผมไปขู่อปิดปากเหยื่อที่พี่ข่มขืน ทั้งที่ผมกับพ่อไม่รู้อะไรด้วยล่ะ”

“นี่นายกำลังกล่าวหาฉัน? ไหนหลักฐาน” กรวิทย์เอ่ยเสียงแข็งขึ้น

“พี่ไม่ต้องถามหาหลักฐานกับผมหรอก ถามตำรวจโชน เรามีหมดแล้ว เหลือแต่ส่งฟ้อง”

จบประโยคที่สันคลอนความเชื่อมั่นของทุกคน พ่ายพิก็ลุกขึ้น

“ผมมาวันนี้ก็เพื่อบอกว่าอย่าได้แอบอ้างหรือดึงผมไปเกี่ยวข้องกับเรื่องชั่วช้าของพี่อีก ส่วนคนอื่น...ถ้ายังจะเชื่อใจและคบไอ้โรคจิตที่ถ่ายคลิบแบล็กเมล์ผู้หญิงต่อไปก็ตามสบาย”

“เดี๋ยว” กรวิทย์ลุกขึ้นเรียกชายหนุ่มรุ่นน้องที่ทำท่าจะหันหลังจากไป “กูก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าถ้าไม่ได้กู คนกระจอกอย่างมึงจะได้มาอยู่ตรงนี้ไหม”

พายัพตรงเข้ากระซอกคอเสื้ออีกฝ่าย เพื่อนที่เห็นเหตุการณ์ต้องเข้ามาขวางระหว่างสองหนุ่ม

“ทำไม จะทำอะไรกู ต่อให้มึงฟ้องพ่อมาจัดการ กูก็ไม่กลัว”

“กูไม่เคยใช้บาร์มีฟอ”

“นั่นหะรอ แล้วถ้าข้าวและสังคมรู้ว่าลูกตำรวจนำเข้าและจำหน่ายของผิดกฎหมายซะเอง แน่จริงมึงอย่าหลบใต้ตีนพ่อมึงก็แล้วกัน”

พายัพพุ่งตัวจะสาวหมัดใส่ ทว่าบรรดาสมุนของกรวิทย์หัวปักเข่าออกไป

“ปล่อยกู!”

“มึงก็เลิกบ้าซะที นั่นไอ้กายนะเว้ย คนกันเองแท้ๆ แทนที่จะเข้าข้างพวกเดียวกัน มึงจะเดือดร้อนเพราะคนอื่นทำหี้ยอะไร”

“ถ้าพวกมึงจะนับก็นับไป กูไม่นับ” พายัพประกาศลั่นพร้อมกับสะบัดตัวหลุดจากคนที่จุดตั้งตน ก่อนหันหันออกไป

เข้าข้างพวกเดียวกันหรือ... เขาไม่มีวันนับคนที่แอบอ้างชื่อตนไปทำเรื่องชั่วช้า ทั้งยังข่มขู่แบล็กเมล์อย่างที่ทำกับเหยื่อคนอื่นว่าเพื่อนเด็ดขาด

ครั้งอยู่บนรถลำพัง ชายหนุ่มก็ทูปวงมาลัยรถระบายความเจ็บแค้นเมื่อได้รู้แล้วว่าที่ผ่านมาคคนที่เขานับเป็นเพื่อนมีความคิดตุกตงมาโดยตลอด คนเหล่านั้นคบหาเขาเพราะเขาเป็นลูกใคร...เป็นรุ่นน้องใคร ไม่ใช่เพราะเขาเป็นใคร

ออกจากบ้านมาแล้ว พายัพถึงรู้ตัวว่าเขาไม่มีที่ไป แคคิดว่าต้องหาที่นอนชั่วคราวคืนนี้เพราะพ่อเพิ่งส่งคนมาไล่เขาออกจากคอนโดมิเนียม และคงเห็นหลักฐานบุหรี่ปูไฟฟ้าทั้งหมดที่เขานำเข้ามา ชายหนุ่มก็จำต้องกลืนความอดสู

พ่ายแพ้ขบถไปเรื่อยๆ เส้นไหนดการจราจรติดขัดก็เปลี่ยนเส้นทางจนกระทั่งออกนอกเมืองมาไกล พร้อมกับที่ความคิดทางสนุกแวบขึ้นมา

ชายหนุ่มตัดสินใจแวะเติมน้ำมัน เมื่อตกลงปลงใจกับตัวเองได้ว่าจะขบถไปนอนเล่นที่โรงแรมติดชายทะเลสักคืน พ่อคิดผิดถนัดถ้าคิดว่าเขาจะทุกข์ร้อนกับการไม่มีที่อยู่ ถึงอย่างไรเขาก็มีบัตรเครดิตเสียอย่าง

พ่ายแพ้ตกกระຈกลง เขายื่นบัตรเครดิตให้พนักงานสถานีบริการน้ำมันแล้วค้นหาโรงแรมที่พักผ่านโทรศัพท์มือถือ ก่อนทางตาจะเหลือบเห็นเด็กหนุ่มเดินกลับมา

“รูดับัตรไม่ได้ครับ”

“อ้าว ทำไม เครื่องเสีย?”

“เครื่องรูดับัตรคนอื่นได้ปกตินะพี่ น่าจะเป็นที่บัตรพี่มากกว่า”

พ่ายพินิจหน้า แต่ก็เปลี่ยนมาชำระเงินด้วยการสแกนผ่านแอปพลิเคชันธนาคาร แล้วเคลียร์รถออกไป

ชายหนุ่มไม่ปล่อยความข้องใจผ่านไปง่ายๆ เขาติดต่อบริษัทคอลเซนเตอร์ธนาคาร ก่อนจะได้รับคำตอบที่เปรียบเสมือนค้อนปอนด์ตกลใส่ศีรษะ เมื่อเจ้าหน้าที่ธนาคารแจ้งว่าเจ้าของบัตรเครดิตตัวจริงได้ขอยกเลิกบัตรเสริมที่เขาถือนั่นเอง

ครั้งนี้พ่อไม่เพียงแค่อู แต่ทำจริง พ่อตัดหางปล่อยวัดเขาจริงๆ

พ่ายพ็เลี้ยวรถกลับพร้อมกับต่อสายหาพี่ชาย เช่นเดียวกับทุกครั้งที่มีเรื่องอึดอัดตันใจ ทว่าคืนนี้ประจิมไม่รับสาย ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ล้มเลิกความพยายามติดต่อหาอีกฝ่ายง่ายๆ ประสาคนดันทุรัง

ความระมัดระวังในการขับขี่ของชายหนุ่มลดลง เมื่อสมาธิส่วนหนึ่ง

จดจ่อกับการโทรศัพท์ กว่าจะสังเกตเห็นรถจักรยานยนต์ออกจากซอยก็ กระชั้นชิด พายัพหักพวงมาลัยหลบตามสัญชาตญาณ ส่งผลให้รถสปอร์ตที่วิ่งมาด้วยความเร็วพุ่งชนต้นไม้บนเกาะกลางถนน

ชายหนุ่มไม่ได้หมดสติในทันที เขายังคงได้ยินเสียงจอบแจ ได้เห็นแสงไฟจ้าแสบตาหลังจากนั้น รวมทั้งยังมีใบหน้าของหญิงสาวผมเผ้ายุ่งเหยิงปรากฏขึ้นในสติสัมปชัญญะครั้งๆ กลางๆ

๒

ห้องสี่ขาวสะอาด ราวสแตนเลสร้อยผ้ามาบนเพดาน และเสียงดีดเบาๆ จากเครื่องให้น้ำเกลือ บอกให้ผู้ที่ลืมหูลืมตาตื่นมารู้ว่าตนเองอยู่ที่ไหน

พ่ายพินวหน้าทบทวนความทรงจำสุดท้าย ก่อนที่เขาจะมาฟื้นตื่นที่โรงพยาบาล แล้วก็จำได้แทบจะทันทีถึงวินาทีที่รถพุ่งชนต้นไม้ ความรุนแรงของมันส่งผลให้กระจกหน้าร้าว ห้องเครื่องอัดอยู่เข้ามาถึงห้องโดยสาร เขาเจ็บลุกไปทั้งร่าง จากนั้นไม่นานก็แปรเปลี่ยนเป็นความเจ็บร้าวอย่างที่สุด ไม่สามารถแม้แต่จะกระดิกตัวได้ จนสติค่อยๆ รางเลือน

ประตูห้องน้ำเลื่อนเปิด พายัพกะพริบตาหลุดออกจากภวังค์ ทันทีที่เห็นประจิมก้าวออกมา เขาก็ทำท่าจะลุกขึ้นหนึ่งอย่างลืมหูลืมตา ชั่วแต่ว่าร่างกายไม่ยอมมิให้ทำเช่นนั้น

“ไอ้ย”

“จะลุกทำไมเนีย นายบาดเจ็บอยู่นะ” ผู้เป็นที่ตั้งอย่างห่วงใย

“ผมเป็นอะไร”

“นายขับรถชนต้นไม้ ข้าหัก ซีโครงร้าว หมอต้องใส่เฟือกที่ขานาย

จนกว่ากระดูกจะประสานกัน”

แทนที่จะห่วงตัวเอง คนเจ็บกลับกังวลไปอีกเรื่อง

“พ่อรู้หรือเปล่า”

“รู้”

พายุพบบคราม สิ่งสุดท้ายในโลกที่เธอต้องการเวลานี้คือวาจาจากถางจากพ่อของตน

“แต่พ่อเพิ่งบินไปประชุมที่ต่างประเทศเมื่อเช้านี้ ก็เลยไม่ได้มาเยี่ยม นาย”

“ผมก็ไม่ได้อยากให้พ่อมาเยี่ยม” เขาบอก ดวงตาแข็งกระด้าง “ที่ผมต้องเป็นอย่างนี้ก็เพราะพ่อ พี่จิมรู้ไหม พ่อส่งคนไปไล่ผมออกจากคอนโด แล้วก็ยกเลิบบัตรเครดิตผม พ่อทำแบบนี้ ต่อให้ตายก็อย่าหวังเลยว่าผมจะกลับไป”

“ตายแล้วนายจะกลับไปได้อย่างไรล่ะ”

“พี่จิม!” พายุพลื้มตัวขึ้นเสียง แล้วรู้สึกเจ็บราวชายโศรกจนต้องยกมือกุมท้อง

“นายอาจจะตายไปแล้ว แต่ก็ได้รับโอกาสอีกครั้ง ในเมื่อนายรอดมาได้ พี่ว่าถึงเวลาแล้วละที่นายจะใช้ชีวิตต่อจากนี้ให้ดีกว่า”

“อย่าเพิ่งเทศน์ ให้ผมตั้งสติก่อน นี่ผมพินมากี่จะเทศน์เลย?”

ประจิมยิ้มขัน ตบไหล่คนเจ็บที่ดูจะยังไม่สิ้นฤทธิ์ง่าย ๆ

“ก็แล้วทำไฉน นายเป็นลูก แล้วก็รู้ผิดชอบชั่วดี แต่จะต้องงัดกับพ่อให้ได้เลยหรือไง”

“เพราะผมรู้ผิดชอบชั่วดีไง พ่อไล่ผมขนาดนั้น ผมก็มีศักดิ์ศรี ผมไม่ใช่พินะ พี่จิมที่จะทนศิโรราบให้พ่อได้ใจ”

ผู้เป็นพี่สะอึก ไม่ใช่ครั้งแรกที่คำพูดของน้องชายทิ่มแทงใจ ทว่าเขาก็ได้แต่พยายามไม่เก็บมาใส่ใจ เพราะรู้นิสัยปากไวของน้องชายดี

ประจิมเปลี่ยนเรื่องด้วยการกดกริ่งเรียกพยาบาลมาดูคนเจ็บที่รู้สึก

ตัวแล้ว

“หมอบอกพี่หรือเปล่าว่าผมจะต้องนอนโรงพยาบาลนานเท่าไร”

“เบื้องต้นต้องรอดูอีกที่ว่ากระดูกหน้าแข้งนายประสานดีหรือเปล่า ถ้าไม่มีปัญหาอะไร หมอก็คงให้กลับบ้าน แล้วมากายภาพบำบัดที่หลัง”

ได้ยินคำว่ากลับบ้าน ชายหนุ่มก็ปวดหนึบในอก พ่ายพ้อรู้สึกเคืองเท่าๆ กับรู้สึกกดดัน เขาจำเป็นต้องคิดให้ตกกว่าจะอย่างไรต่อไปก่อนที่วันนั้นจะมาถึง เพราะเขาจะไม่ยอมกลับไปอยู่ใต้ร่มเงาพ่ออีกเป็นอันขาด

เพราะยังหนุ่มแน่น หลังจากพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลได้สองสัปดาห์ อาการของพ่ายก็ดีขึ้นตามลำดับจนแพทย์อนุญาตให้กลับบ้าน โดยมีข้อแม้ว่าเขาต้องฝึกเดินกับไม้ค้ำยันเสียก่อน

ชายหนุ่มดีใจที่ได้ลุกจากเตียง เขาเมื่อโรงพยาบาลเต็มที แต่อีกใจก็มีความใจหายที่จะต้องกลับไปใช้ชีวิตในโลกเก่าที่ไม่เหมือนเดิม เขาไม่มีที่อยู่ รถก็พังยับ เพื่อนที่คบหาก็อ้อมใจกันหันหลังให้

“จุดตรงนั้นแหละ เดี่ยวผมเซ็นรถกลับห้องเอง” เขาบอกเจ้าหน้าที่เวรเปล หลังจากรีบตนจากแผนกกายภาพบำบัดมาที่ร้านสะดวกซื้อด้านหน้าโรงพยาบาล

พ่ายไม่ได้ซื้ออะไร แต่ย้ายตัวเองจากเก้าอี้รถเข็นมานั่งบนระเบียงทางเดินที่ก่อเป็นที่นั่งพักผ่อนหย่อนใจ เขาเหยียดขาข้างที่ใส่เฝือกแข็งตั้งแต่เข่าลงไปไว้บนเบาะรถเข็น ทอดสายตามองออกไปยังรถราบนท้องถนนอันวุ่นวาย

เสียงไซเรนดังมาแต่ไกล พ่ายพมองตามรถตู้กู้ภัยที่เลี้ยวมาจอดหน้าแผนกฉุกเฉิน จากจุดที่เขาตั้งอยู่มองเห็นเจ้าหน้าที่การแพทย์ฉุกเฉินเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บลงจากรถ ก่อนจะเห็นเตียงเข้าไปในห้องฉุกเฉิน โดยมีชายอีกคนในเสื้อแขนสั้นสีขาว ด้านหลังเสื้อปรากฏตราสัญลักษณ์มูลนิธิกู้ภัยตามเข้าไป

ชายหนุ่มคว้าไม้ค้ำยัน กำลังจะลุกขึ้น ทว่ามีมือข้างหนึ่งตะปบลงบนไหล่เสียก่อน

“มาอยู่นี่ได้ไง”

“พี่จิม”

ตลอดเวลาที่พักรักษาตัว ผู้เป็นที่เป็นที่เพียงคนเดียวที่แวะมาเยี่ยมน้องชาย ทั้งที่หน้าที่การงานตำราวจรดตัว

ความเคลื่อนไหวจากทางตาดึงดูดความสนใจพ่ายให้หันมองไปทางห้องฉุกเฉินอีกครั้ง คราวนี้ชายสองคนขึ้นเตียงเปล่าออกมา ครั้นเก็บของไว้ท้ายรถแล้ว ทั้งสองก็ขึ้นรถจากไป

“พี่จิม คินที่ผมประสบอุบัติเหตุ ใครช่วยผม”

ประจิมย่นคิ้วแปลกใจ “นี่ยังไงถึงถาม จนจะออกจากโรงพยาบาลอยู่แล้วเนี่ยนะ”

“แต่อยากรู้ พี่ก็บอกมาเหอะ”

“มีพลเมืองดีแจ้งกู้ภัย”

พ่ายพัชกกลับคล้อยคล้อยคลา เขาพยายามขุดลึกความทรงจำ แล้วภาพเหตุการณ์พ่วงเบลอที่เขาลิ้มเลื่อนไปก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้นมา

‘ช่วยด้วย...’

‘ใจเย็นๆ ไม่ต้องกลัวนะ พวกเรากำลังช่วยคุณ’

‘เจ็บ ขาฉัน...ติด’

‘พ่อฉันกับพี่น้องกู้ภัยเตรียมเครื่องตัดถ่างอยู่ เดี่ยวคุณก็ได้ออกมาว่าแต่คุณเจ็บตรงไหนอีกไหม’

‘ไม่...’

‘คุณจะไม่เป็นไร ทำใจดีๆ ไว้ นะ จับมือฉันไว้ก็ได้’

ณ ห้วงยามที่มีสติสัมปชัญญะครึ่งๆ กลางๆ พ่ายพจมาได้ว่าเขาบีบมือเธอแน่น ขณะที่อีกมือของเธอคอยยื่นก้านลำลือชุปแอมโมเนียให้เขาดมใบหน้าของเธอขึ้นเหนือ ตรงข้ามกับพลังงานลั่นเหลือที่ถ่ายทอดผ่านคำพูด

และเวรตา หญิงสาวไม่มีท่าทีอณาทรว่าหางเปียของเธอจะเประอะเปื้อนพื้นถนน ยามโน้มตัวพูดจากับเขาซึ่งติดอยู่ในซากรถที่ตะแคง

แม่ไม่ใช่ แต่เธอก็ทำให้เขานึกถึงผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเป็นที่หนึ่งในใจมาเนิ่นนาน

“พี่รู้ไหมว่ากุ๊ยก๊ายที่ช่วยผมมาจากมูลนิธิอะไร”

“มูลนิธิประชาบำรุง”

“มีเบอร์หรือเปล่า”

“อย่าบอกว่าแค่อยากรู้อีก” ประจิมย่นขนขึ้นๆ

“เปล่า ผมแค่อยากตอบแทนบ้าง”

คำตอบที่ได้ทำเอาพี่ชายแปลกใจกว่าเดิม ถึงพ่ายพะจะไม่ใช่คนไร้ความคิด ไร้สามัญสำนึก ทว่าน้องชายที่เขารู้จักก็ไม่ใช่คนละเอียดอ่อนแต่อย่างใด

‘เฮ้อนี่ น่าจะเบอร์นี้แหละ เพราะโทร. มากกลางดึกคืนที่นายประสบอุบัติเหตุ คนที่โทร. มาแจ้งข่าวเป็นผู้หญิงด้วยนะ’

พ่ายพมองหมายเลขสิบหลักบนหน้าจอโทรศัพท์อย่างสองจิตสองใจ ถึงเวลาเข้าจริงเขาก็ไม่รู้จะเริ่มพูดอะไร ยิ่งคำว่าขอบคุณยิ่งแล้วใหญ่ เขาไม่ค่อยได้พูดกับใครบ่อยนัก เพราะตลอดชีวิตแทบไม่เคยฟังพากาอัยผู้ใด

ชายหนุ่มเหลือบมองนาฬิกาดิจิตอลมุมจอ เมื่อเวลาล่วงเข้าดึกขึ้นทุกทีก็ทำให้เขาตัดสินใจโทร. ออกในที่สุด

“ฮัลโหล”

รอสายไม่นานก็มีผู้หญิงรับสาย ทว่าเสียงนั้นออกจะกระซอก ผิดจากความทรงจำ

“โทร. มาไม่พูด งั้นวางละนะ”

“เดี๋ยว นั่นกุ๊ยก๊ายหรือเปล่า”

“ใช่ แล้วคุณเป็นใคร มีเบอร์ส่วนตัวฉันได้ไง”

“จำผมได้ไหม ผมเป็น...”

“อ้อ รู้แล้ว มีจี้ไซ้ไหม”

“ใครนะ”

“รู้เลย ขึ้นต้นว่าจำได้ไหม ผมเป็นเพื่อนเก่า บลาๆ มีจี้ไซ้พ่นนอน”

พ่ายพชกไม่แน่ใจว่าเขากับเธอ...ใครควรจะระวังใครมากกว่ากัน

“มุกนี้เก่าแล้ว หลอกคนอื่นไม่ได้หรอก แค่นี้ละ!”

ขาดคำนั้น เจ้าหล่อนก็วางสายโดยไม่ฟังอีร่าคำเอิร์ม พ่ายพได้แต่มองหน้าจอโทรศัพท์กลางถอนถุน หมดอารมณ์จะพูดดีหรือขอขอบคุณเหมือนกัน

ชายหนุ่มโยนโทรศัพท์มือถือไว้บนโต๊ะหัวเตียง ก่อนเอนกายลงนอนบนเตียงผู้ปวยอย่างสุดเชิง

วาดตะวันแบปากแย้หยันไล่ปลายสาย แม้รู้ทั้งรู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางเห็นแล้วใช้นิ้วก้อยจิ้มปุ่มวางสายอย่างไม่ใส่ใจ

ต้องตาได้ยิบทสนทนาทั้งหมดผ่านลำโพงโทรศัพท์ที่ถอดหัวตึงลูกไม่ได้

“รู้ได้ยังไงว่าเขาเป็นมีจี้ไซ้พ เรายังฟังเขาพูดไม่ทันจบ”

“โอ้ แม่ วาดเคยเจอมุกนี้มาสามครั้งแล้วมั้ง อ้าปากก็เห็นลิ้นไก่”

“เกิดเป็นคนที่ต้องการความช่วยเหลือหรือกั๊กภัยคนอื่นละ”

“ไม่ใช่หรอก ถ้าเป็นคนที่เคยขอความช่วยเหลือแล้ววาดให้เบอร์ส่วนตัว วาดต้องบันทึกเบอร์ไว้หรือจำเสียงได้สิ ยิ่งอาสากั๊กภัยด้วยกันยิ่งไม่มีทาง คินนี่ ว.๑๒ หยุดพัก งดติดต่อกันจะ”

ผู้เป็นแม่โคลงศีรษะอ่อนใจระคนขบขัน คร้านจะได้เถียงกับลูกสาวคนเล็กอีก

ต้องตามีลูกสาวสองคน อายุไล่เลี่ยกัน แต่นิสัยใจคอต่างกันสิ้นเชิง ทอรั้ง...ลูกสาวคนโตมีนิสัยรักสวยรักงาม เรียนเก่ง เป็นตัวของตัวเองสูง ปัจจุบันทำงานเป็นพนักงานต้อนรับในโรงแรมที่เสียงใหม่ นานๆ จะกลับบ้าน

ส่วนวาดตะวันที่อ่อนกว่าสองปีนั้นยังเหมือนเด็ก ชอบเอาชนะ แต่ก็มีความใจถึงขนาดเคยเก็บเงินที่ได้ไปโรงเรียนมาซื้อกล่องปฐมพยาบาลจิตรกรกัญภัยของพ่อ แล้วปัจจุบันก็ใช้เวลาว่างทำงานอาสาสมัครกัญภัย แม้จะไม่ค่อยเอาดีทางการเรียนเหมือนพี่สาว แต่วาดตะวันเป็นคนขยัน ไม่เกียจคร้าน

หญิงสาวนั่งขัดสมาธิอยู่กลางบ้าน ช่วยมารดาเสียบเนื้อหมูกับไม้ อย่างขมิขมัน เพราะคุ่นเคยกับการช่วยงานที่บ้านตั้งแต่พิน้ำนมเพิ่งขึ้น

“วันนี้ข้าวตุ๋นไม่มาช่วยแม่เสียบหมูเหรอ ไปไหนของมัน”

“ตูปอกแม่แล้วละว่าวันนี้จะไปเที่ยวกับเพื่อน”

“แต่นี้สามทุ่มกว่าแล้ว ยังไม่กลับอีกเหรอ มันเพิ่งอายุสิบสี่เองนะ”

“เขาอาจจะกลับถึงบ้านแล้ว เราไม่รู้ก็ได้ ถ้ามีอะไรไม่ชอบมาพากล ข้าวตั้งคงร้องแหยกแหยกกระเซอมาถึงนี่แล้วแหละ”

“ก็จริงนะแม่”

“เรามันห่วงคนอื่นไปซะหมด”

หญิงสาวยิ้มแผล่ แม่เธอกับสองพี่น้องข้าวตั้งและข้าวตุ๋นจะไม่ได้มีความเกี่ยวพันทางสายเลือด แต่ก็เห็นกันมาแต่เด็กเพราะอาศัยอยู่ชุมชนใกล้เคียง เมื่อก่อนยายของเด็กทั้งสองชายกลัวยแหยกอยู่ที่ป้ายรถประจำทางหน้าปากซอย ติดกับรถเข็นขายหมูบั้งของแม่เธอ ทว่าหลังจากหญิงชราถูกรถชนเมื่อสองปีที่แล้ว แก่ก็เป็นอัมพาต ไม่สามารถทำมาหากินเลี้ยงดูหลานได้ดังเดิม

ข้าวตั้งตัดสินใจลาออกจากสถาบันอาชีวศึกษา ครั้นพ่อเธอรู้ก็ช่วยฝากงานกับคนรู้จักและเป็นผู้รับรองแทนผู้ปกครอง ส่วนแม่ก็ชวนข้าวตุ๋นมาช่วยเสียบหมูบั้งหลังเลิกเรียนแลกค่าแรงเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่จะช่วยเหลือกันได้ ไม่ต้องถามหาว่าวาดตะวันได้นิสัยห่วงใยผู้อื่นมาจากใคร

หญิงสาวนำหมูที่หมักและเสียบไม้เสร็จแล้วไปแช่ในถังน้ำแข็งหน้าบ้าน พอดีกับที่พ่อซึ่งเพิ่งอาบน้ำเสร็จเปิดประตูมุ้งลวดออกมาจากบ้านด้วยท่าทางรีบร้อน

“พ่อจะไปไหน ไหนว่าคืนนี้ ว.๑๒”

“ใช่ แต่นักข่าวโทร. มาให้พ่อช่วยประสาน เขาจะไปถ่ายที่เกิดเหตุ คนเมาไล่ยิงกันเมื่อคืนก่อน”

“วาดไปด้วย”

วาดตะวันกระโดดซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ โดยที่ผู้เป็นแม่ได้แต่ ตะโกนไล่หลังมาจากในบ้าน

“ดูแลตัวเองกันด้วยล่ะพ่อลูก”

“จ๋า”

ไม่มีใครห้ามใคร แม่ต้องตาจะไม่ได้ออกไปช่วยเหลือผู้อื่นด้วยตัวเอง แต่ก็ไม่เคยห้ามสามีและลูกทำในสิ่งที่พวกเขารักและศรัทธา